

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๕๓

พระชาวโกสัมพี

ก่อนจึงหัน

นี่เราเตือนตลอดมา เวลาถึงงานนี้พวกเปรตพวกผีจะเข้าแทรกตามจุดต่าง ๆ แม้ที่สุดเวลาคนแอดกันนั้นเราก็ได้เตือน ระวังล้วงกระเป่า ๆ นะ เราเป็นคนบอกเอง มันนำพิจารณาอยู่นะ เพราะก่อนจะพูดออกมาแต่ละคำพิจารณาเรียบร้อยแล้วออก ๆ จึงแน่ใจว่าไม่ผิดพลาดตรงไหนนะ นี่มันค่อยแทรกเข้ามา ไม่ทราบขโมยทางใกล้ทางไกล พวกเปรตพวกผีมันมีอยู่ทั่วไป สำคัญตรงนี้นะ ถ้ามีงานมันก็เตรียมพร้อมที่จะมาสร้างบาปสร้างกรรมสร้างความเดือดร้อนแก่ส่วนรวมนะ นี่เคยได้เตือนเสมอ มีการมีงานใครอย่าไปนอนใจไม่ได้นะ พวกเปรตพวกผีมันจะแทรกเข้ามาในวงงานสร้างกุศลนี้ สร้างเปรตสร้างผีก็ขึ้นมาด้วยกัน

แล้วบอกกันนะชาวบ้านตาดเรานี่ เราก็บอกโดยตรงเลยนะ จำให้ตึนะ บ้านตาดลูกใครหลานใครถ้ายังเสียดายชีวิตอยู่ อย่าเข้ามาขโมยของในวัดนี้นะ เวลาที่เขาจัดการพวกนี้จัดการง่ายมากนะ จำให้ตึ เขาจะไม่จัดการแบบเจ้าหน้าที่จับมาสอบสวนสืบสวนเรื่องราว ขึ้นศาลนั้นศาลนี้นะ ศาลตุ่มเดียว ๆ เท่านั้น ไม่ทราบใครยิงใครฆ่า หายเงียบ ๆ เข้าใจหรือ ถ้าสู้อย่างเสียดายลูกเต้าหลานเหลนสู สูอย่ามาทะเล้งในวัดนี้นะ กุสงสารกุเตือนเอาไว้ ตายไม่รู้ตัวนะ ไม่ทราบใครฆ่าแหละ ไม่ได้มีเจ้าหน้าที่นะ เจ้าหน้าที่มาจับคนนั้นจับคนนี้ จะมองดูตั้งแต่เครื่องแบบ ระวังจ้อตำรวจจะจับมัน ระวังตั้งแต่นั้นนะ ไอ้ตัวที่เป็นขโมยอยู่ในใจกับที่มันมาแก้กันอยู่ภายในใจนี้ มันไม่ได้มีหมวกนะ เข้าใจไหม มันมีแต่ปืนเท่านั้น

บอกจริง ๆ ไม่เชื่อสูตายนะ ลูกหลานกูบอกแล้วนะ กูเมตตาทั้งสองฝ่าย คนดีก็เมตตา คนชั่วก็คนเหมือนกันกูเตือน สูอย่ามาทะเล้งนะ ถ้าสูไม่ยอมให้ลูกให้หลานสูตายนะ นี่กูเคยเตือนเสมอ พวกกันเข้าใจหรือยัง โห มันว่าแต่จะเอาทำเดียว ๆ จะตายมันไม่รู้จะให้พร

หลังจึงหัน

วัดเขาฉลากหรือ พอจำหน้าได้ (อยู่เขาเขียวครับ) เออ อยู่เขาเขียว เวลาที่เขาเขียวมีพระมากไหม (๗ องค์ครับ) เอ้อ ๗ องค์ก็พอดี อ้าวมาอีกแล้วนี่ อยู่วัดเดียวกันหรือนี่ (อยู่เขาฉลากครับ) เอ้า นั่งกันชิต ๆ เข้ามา มีอะไรว่ากันไป คนเต็มศาลาเห็นไหมล่ะ

(ท่านอาจารย์ครับ คณะลูกศิษย์ชวนพิมพ์จะต้องกราบลาแล้วครับ) เออ ไป สัวส์ตี รถใหญ่เหอ (รถตู้ครับ) ขับรถความระมัดระวังสำคัญมากนะ ไม่มีอะไรเหนือสติไปได้ ถ้าสติอยู่ตรงไหน ความรู้สึกตัว ความรอบคอบ จะอยู่ในจุดนั้น เผลอสติแล้วก็เรรวน ล้มเหลวไปเลย สติจึงเป็นของสำคัญมากทีเดียว สติในที่ทั่ว ๆ ไปต้องใช้กันตลอด คนไม่มีสติเขาเรียกคนบอคนบ้า สติขยับเข้าไป สติคือความพากเพียร โห สติความพากเพียรนี้จ่อตลอดเวลา มีความรู้สึกตัวตลอดเวลา กิเลสไม่รุ่มร่ามเข้ามาได้นะ คนมีสติเข้าถึงแล้ว เข้าคือกิเลส สตินี้คือธรรม ถ้ามีสติอยู่แล้ว ไม่ว่าอริยาบถใดเป็นผู้มีความเพียรตลอดเวลา

ถ้าเป็นพระประกอบความเพียร หรือใครก็ตามประกอบความเพียร มีสติประจำแล้ว เรียกว่ามีความเพียรประจำ ไม่ได้ถือกันว่าเดินจงกรม นั่งสมาธิ ว่าเป็นความเพียร อันนั้นเป็นกิริยาอันหนึ่งต่างหาก ส่วนหลักเกณฑ์ของความเพียรจริง ๆ แล้ว สติ สัพพตถ ปตฺถิยา สติจำต้องปรารภนาในที่ทั้งปวงฟังซิ ไม่มีเว้นนะ เทศน์ที่ไหนดก็ตาม เฉพาะอย่างยิ่งเทศน์นักปฏิบัติ เราจะเน้นหนักเรื่องสติทีเดียว สติเป็นสำคัญมาก ถ้าขาดสติความเพียรขาดทันที เดินจงกรมก็ไม่มีจุดหมาย เดินไปเดินมา หรือว่ามีสองขาเดินไม่ถนัด ไปยืมหมามาอีก หมามี ๔ ขา ไปยืมมันมาสัก ๒ ขา มาเพิ่มของเราอีกเป็น ๔ ขาแล้ววิ่งเลย แต่ไม่มีสติ เผลวยิ่งกว่าหมา เข้าใจไหม

ถ้ามีสติแล้วเท่านั้นพอแล้ว ยืนก็เป็นสติ นอนเป็นสติ นั่งเป็นสติ เพราะกิเลสไม่มีอริยาบถ กิเลสอยู่กับใจ เข้าคืออยู่กับใจ สติที่เป็นธรรมเครื่องป้องกันและรักษา ตลอดถึงการปราบปรามได้แก่ปัญญา อยู่กับใจ ให้ตั้งลงที่นี้ นักปฏิบัติทั้งหลายจะทรงมรรคผลนิพพานไม่สงสัย ถ้าดำเนินตามนี้แล้ว ถ้าผิดพลาดจากนี้ไม่มีความหมายนะ นี่สอนบรรดาพระลูกพระหลาน เราก็จวนจะตายแล้ว ยิ่งเน้นหนักทางความพากเพียร

ตลาดแห่งมรรคผลนิพพานอยู่ในพุทธศาสนา ย่นเข้ามาอีก ตลาดแห่งมรรคผลนิพพานอยู่กับผู้มีความเพียร ย่นเข้ามาอีกความเพียรด้วยความมีสติปัญญาครอบคอบนี้ ฟุ้งเลย กิเลสจะอยู่ไม่ได้ ฟุ้งเลย ไม่ได้อยู่กับกาลสถานที่เวล่ำเวลา กิเลสอยู่กับหัวใจ สติปัญญาธรรมอยู่ที่หัวใจ กำจัดกันที่หัวใจ ด้วยความพากเพียรไม่ลดละท้อถอย ติดต่อสืบเนื่องกันด้วยสติตั้งมั่นแหละ ด้วยปัญญานั้นแหละ เรียกว่าความเพียรสืบต่อ อย่างนี้นะ ถ้าขาดนี้แล้วไม่จัดเป็นความเพียร

นี่พอพูดถึงเขาเขี้ยวก็กระเทือนใจ เพราะเราไปแล้วเราจับใจ เราไปเห็นแล้วนะ พอเข้าไปนั้นก็ขึ้นบนเขาเขี้ยวเลยเทียว ไปดูสภาพ เอ้อ เหมาะสมดีสำหรับผู้จะทรงมรรคทรงผล สถานที่นั้นเหมาะสมแล้ว เป็นการส่งเสริมได้เป็นอย่างดี การอยู่การหลับ การนอนการไปการมา อยู่ในที่วิเวกสงบ ด้วยความมีสติของผู้มีความเพียรแล้ว นั่นแล

คือการสั่งสมมรรคผลนิพพานขั้นที่หัวใจของเรา มรรคผลนิพพานไม่ได้อยู่ที่เขาเขียว แต่สถานที่นั้นเป็นสถานที่ส่งเสริมผู้บำเพ็ญเพียรเพื่อมรรคผลนิพพาน เหมาะสมแล้ว ตรงนั้นเหมาะสม พระพุทธเจ้าจึงทรงแสดงให้สถานที่ที่เหมาะสม เป็นเครื่องหนุนใน ความ پاکเพียรได้สะดวกสบาย ขั้นต้นก็ รุกขมูลเสนาสน์ ขึ้นเลย นั่นละถ้าว่าวัตถุ ก็คือ ต้นไม้ ภูเขา เหล่านั้นเป็นวัตถุเพื่อหนุนธรรม

วัตถุที่ก่อนั้นสร้างนี้ ยุ่งนั้นสร้างนี้ นั่นคือวัตถุเทวทัตสังหารพระ ดีไม่ดีไม่มีคอกิเลสตัดขาดสะบั้นไปหมด วัตถุเหล่านั้นเป็นข้าศึก วัตถุที่พระพุทธเจ้าสอนให้ไปอยู่ไปอาศัยนั้น นั่นคือวัตถุเป็นเครื่องเสริมธรรม อยู่ที่เช่นนั้นเหมาะสมแล้ว ผมไปเห็นแล้ว ไปดูทุกซอกทุกมุม สถานที่บำเพ็ญของผู้ปฏิบัตินะ ที่ไม่ปฏิบัติก่อนนั้นผมก็ไม่สนใจละ แต่สถานที่ปฏิบัติอยู่ที่ไหนผมไปหมดนั่นแหละ เพราะสถานที่นั้นเป็นที่แน่ใจว่าจะทรงมรรคผลนิพพานไม่เป็นอย่างอื่น

ทางวัดหนองป่าพงผมก็ไป ไปเทศน์ที่อุบลฯ ไปพักที่วัดหนองป่าพง ที่อื่นผมไม่สนิทใจ วัดกรรมฐานอยู่ที่ไหนบุกเข้าไปเลยละ ผมไปที่ไรผมก็ไปพักวัดหนองป่าพงทุกทีเลย ผมสบายใจ ผมเย็นใจ มองดูทุกสิ่งทุกอย่างของพระชื่นใจ นี่ละความชื่นใจคือ พระผู้มีธรรมแล้วชื่นใจด้วยกัน จากนั้นได้โอกาสผมก็ไปนุ่งทาง อ.เดชอุดม (วัดเขื่อนสิรินธร) นั่นละพระวัดหนองป่าพงท่านพาไป รู้แต่ว่าวัดนั้นเหมาะสมมากก็เลยเผด็จพระบ้าง หากว่าพอเป็นไปได้พระที่วัดหนองป่าพงเราก็รู้สึกว่ามีหลายองค์พอสมควร สถานที่นี้ก็ไม่ทำความเพียรให้ด้อยลงต่างจากวัดหนองป่าพง เป็นสถานที่สงบสงัดยิ่งกว่านั้นอีก ควรจะมีพระอยู่สืบเนื่องกันไปเรื่อย ๆ ผมวางนั้นนะ

อยู่ที่นั่นบ้างที่นี้บ้าง เพื่อความเพียรสะดวกสบายเราหนึ่ง เพื่อสัตว์ทั้งหลายที่อยู่ ในนั้นได้รับความร่มเย็นปลอดภัยจากเราหนึ่ง เพราะสัตว์ป่าอยู่นั้นเยอะนะ ผมไปดูแล้ว ไปดูสถานที่นั้นที่นี้ โอ้ย เหมาะสม ถ้าว่าพระเราพอขยับขยายกันบ้าง มาอยู่ทางแถวนี้ เพื่อความเพียรแล้วเหมาะสม และเป็นประโยชน์แก่สัตว์ทั้งหลายอีกด้วย คนที่จะเข้าไปบุกทำลายสมบัติอันล้ำค่าภายในวัดนั้น ก็จะไม่ทะเล้งเกินเหตุเกินผล เราว่าอย่างนั้น วันนั้นมีโอกาสเล็กน้อยก่อนเทศน์หรือใจ ก็ไปดูที่นั่น ถ้ามีวัดกรรมฐานที่ไหนผมจะเข้าถึง ๆ หมดเลย เพราะเป็นสถานที่เหมาะสมชุ่มเย็นภายในใจมากนะ

วัดเขาฉลากก็ตั้งแต่ ๓๐ กว่าปีแล้วนะผมเคยไปพักอยู่ที่วัดเขาฉลาก แม้แต่ผมไปพักอยู่ที่โน่นผมก็มา ไปพักอยู่ที่พัทยา หลีกแขกหลีกคน ตอนนั้นหมอเขากำชับกำชาไม่ให้รับแขก โห้ย อยู่ที่นี้ไม่ได้ไม่ได้รับแขก ขโมยหนีเลยไม่ให้ใครทราบนะ ออกโน้น ออกนี้ไปถึงชลบุรี งามหาสำนัก เราไปพักอยู่ในสวนลึก ๆ ข้างทางทิศใต้วัดช่องลม เหมาะเดี๋ยนั้น ผมก็เลยปลูกศาลาเล็กหลังหนึ่ง เป็นศาลากรรมฐาน เทคอนกรีต ทุกอย่าง

แน่นหนาแน่นคงหมด กะว่าประมาณสัก ๕-๖ องค์ก็เห็นจะพอดี ทำศาลาเล็กหลังหนึ่ง แล้วก็ปลูกกุฏิขึ้นอีก ๓ หลัง ผมไปพักอยู่ที่นั่น นั่นก็สบายดี เป็นเวลานาน ผมพักอยู่ นั่นผมก็ไปที่วัดเขาฉลาก ผมไปอยู่เรื่อย กลางวันผมไปนอนอยู่วัดเขาฉลาก ดินเขา สบาย ๆ เย็น ๆ ผมมา

ผมเห็นพระปฏิบัติเราผมชื่นใจจริง ๆ ผมพูดจริง ๆ นะ เวลานี้ที่จะเป็นเกาะเป็น ดอนแทบจะไม่มีเหลือแล้วนะ เกาะดอนก็เล็กเข้า ๆ ผู้ปฏิบัติหวังอรรถหวังธรรมมีน้อย ลง ๆ ผู้ทำลายศาสนานี้มีมากขึ้น ๆ ไม่ว่าพระ ไม่ว่าฆราวาส ทำลายได้ด้วยกัน กิเลสอยู่ที่หัวใจนั่นคือภัย สามารถที่จะทำลายได้ทั้งนั้นแหละ ที่นี้เวลาเห็นพระตั้งใจปฏิบัติผม ชื่นอกชื่นใจนะ

เรื่องนิกายนั้นนิกายนี้อย่าเอามาพูด ฟาดเข้าปานูน ตั้งแต่ไก่มีชื่อ ตั้งชื่อไว้ เฉย ๆ ไ้ปุ๊กก็เรากี่มีชื่อ ชื่อไ้ปุ๊กก็ ไ้ห้อยอง เราเลี้ยงอยู่นี่หมา ๑๓ ตัว มันเป็นนิกาย ไไหนทำไมอยู่กับพระได้ ฟิงเอาชิ หมายถึงอยู่กับพระได้ พระด้วยกันอยู่ด้วยกันไม่ได้มี อย่างเหรอ เมื่อปฏิบัติดีด้วยกันแล้วเข้ากันได้ทันที ที่ว่าแตกเป็นนิกายนั้นนิกายนี้ ก็คือ ข้อปฏิบัติยังหย่อนกว่ากัน สกปรกโสภม ผู้สะอาดรักษาความสะอาดอยู่ ความสกปรก เข้ามายุ่งกวนก็แตกก็แยกกันอย่างนี้เอง เข้ากันไม่ได้แล้วแตก ที่นี้ผู้ดีก็มีมันก็เลยลำบาก ผู้ชั่วก็มี เลอะเทอะกันไปหมด นี่ที่ว่าแยกเป็นนิกายนั้นนิกายนี้

นิกาย แปลว่า หมู แปลว่า คณะ แปลออกแล้วนะ อันนี้ผมไม่ได้เอามาสนใจ ตามหลักธรรมเป็นอย่างนั้นนี่นะ เราจะยกตัวอย่างให้เห็นได้ชัดเจนอย่าง พระชาวเมือง โกสัมพีทะเลาะกัน เห็นไหม พระพุทธเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่ คும்ครองรักษาด้วยพระ เมตตาสามแดนโลกธาตุ แต่ปกครองพระ ๒ คณะนี้ไม่ได้ แตกกัน พระองค์เสด็จไปอยู่ ปาเลโดยกัในพรรษานั้น ให้พระ ๒ คณะนี้กัดกัน วิชาใครจะเก่ง วิชาหมากัดกัน สุดท้าย ก็แพ้ทั้งสองเลย ไม่มีคณะไหนชนะเลย ต้องให้พระอานนทไปทูลอาราธนาพระพุทธเจ้า เสด็จมาระงับ นี่ไม่ใช่พระพุทธเจ้าระงับไม่ได้นะ พระองค์ทรงเล็งญาณดูทราบหมดแล้ว ผลจะเป็นยังไง ๆ จึงต้องเสด็จไปตามพระญาณที่ยังทราบแล้วไปนั่น เพื่อทรมานพระ เหล่านี้ ปล่อยให้ขึ้นเวทีกัดกันจะเป็นยังไง

ทั้งวินัยธร ทั้งธรรมกถึก ฟัดกันนี้แหละทั้งสองฝ่ายเลย ประชาชนญาติโยมเขา ไม่ใส่บาตรให้กินละซี ท้องอยู่กับประชาชน เมื่อกัดกันเป็นหมาแล้วใครจะไปบูชาไป ถวายทาน เขาก็ไม่ไป อดอยากจะตายก็วิ่งถึงพระพุทธเจ้า พระองค์เสด็จมา พวกคณะ ประชาชนญาติโยมเขาก็มา ฟิงให้เป็นคติทั้งสองอย่างนะที่เราพูดนี้ เวลาพระองค์เสด็จ มา พวกประชาชนญาติโยมก็รุมเข้ามา ไไหนคณะธรรมกถึก ไไหนคณะวินัยธร พระพุทธ เจ้ารับสั่ง อย่ายุง นั่นเห็นไหม

อย่ามายุ่งนะ ลูกพวกเธอทั้งหลายกัดกันยิ่งกว่าหมาไปอีก ทำไมไม่เห็นไปดูกันบ้าง พระของเราลูกศิษย์ของเราตถาคตก็มีกิเลสเหมือนกัน ลูกหลายคนก็ย่อมมีการทะเลาะเบาะแว้งกันเหมือนกัน เราจะพิจารณาเรื่องลูกของเราเอง อย่ามายุ่งลูกของเราเห็นไหมล่ะ ลูกของเธอทั้งหลายดีหรือไม่ดีให้ไปชำระกัน อย่ามายุ่งลูกของเรา พระองค์ก็ปราบไล่หนีหมดเลย แล้วก็ทรงแสดงชี้แจง ท่านเหล่านั้นก็เป็นผู้มุ่งต่อมรรคต่อผลอยู่แล้ว เรื่องความผิดพลาด กิเลสอยู่ในใจเป็นธรรมดาที่ต้องทะเลาะกันบ้าง จะไปตำหนิติเตียนก็ไม่ได้ มันมีแง่ตีแ่งชัวอยู่ในนั้น เวลาทะเลาะกัน ความเห็นไม่ลงรอยกันก็ทะเลาะกันเป็นธรรมดา เมื่อเหตุผลเห็นอนั้นแล้วป็บยอมรับ

พระพุทธเจ้าเสด็จมาโปรดปึงแสดงผิงขึ้นมา พวกเธอทั้งหลายบวชมาหามรรคผลนิพพาน หรือบวชมาเรียนวิชาหมากัดกัน นั้นฟังซิ ถ้าบวชมาเรียนวิชาหมากัดกันเป็นยังงิผลกัดกัน เามาอวดตถาคตบ้างซิ ก็ไม่เห็นใครอวด มีแต่ยิงเขี้ยวยิงฟันกันแหงกหัก ๆ อยู่จั้น พระองค์ก็ทรงโปรดเต็มที่เลย เทศนาว่าการ ท่านเหล่านั้นมุ่งต่อมรรคผลนิพพานอยู่แล้ว สำเร็จเป็นพระอรหันต์น้อยเมื่อไร นั้นเห็นไหมล่ะ

การทะเลาะของลูกศิษย์ตถาคตมีมรรคผลนิพพานเกิดขึ้น การทะเลาะของลูกประชาชนทั้งหลายมีผลอะไรเกิดขึ้น มีแต่พ้อก็กัดกันเพราะไปหาแม่ใหม่ แม่ก็กัดกันเพราะไปหาพ่อใหม่ ลูกแตกกระสานซ่านเซ็นไปหมด เป็นผลเป็นประโยชน์อะไรทะเลาะกันอย่างนี้ ไม่เกิดประโยชน์อะไรเลย ลูกศิษย์ตถาคตทะเลาะกันยังเกิดผลประโยชน์ พระได้สำเร็จมรรคผลนิพพานเพราะการโปรดของพระพุทธเจ้าครั้งนั้นมีมาก เป็นประวัติพุทธศาสนาจนกระทั่งทุกวันนี้ ได้นำมาพูดนี้ไม่ได้เอาแบบสุมเตามาพูดนะ เอาตำรับตำรามาพูด

ที่นี้พอลงกันแล้ว คำว่านิกายไม่มีความหมายแล้ว ตอนนั้นแตกกัน พระพุทธเจ้าก็รับสั่ง เมื่อแตกกันเป็นคนละนิกายแล้ว การทำอุโบสถสังฆกรรมร่วมกันก็ทำไม่ได้ ต้องต่างคนต่างทำอุโบสถสังฆกรรม ร่วมกันไม่ได้ เป็นนานาสังวาสกันไปแล้ว ทั้ง ๆ ที่เป็นลูกศิษย์ตถาคตพระองค์เดียวกันนั้นแล เวลาแตกกันแล้วนี้เป็นอันหนึ่ง นี่ก็เป็นอันหนึ่ง พระองค์ก็เป็นธรรมอยู่ตลอดเวลา ทรงศาสดาอยู่ตลอดเวลาไม่บกพร่อง เมื่อแยกกันอย่างนี้แล้วก็ต้องเป็นแยกกันอย่างนั้น

การจะทำอุโบสถสังฆกรรม เมื่อเป็นนานาสังวาสแล้วจะเดินผ่านไปมาก็ได้ตามเรื่องของเรา นั้นเห็นไหม นี่พระวินัยมีอย่างนี้ เมื่อเป็นสมานสังวาสแล้วก็ต้องเข้าร่วมในสีมาอันเดียวกัน ถ้าเป็นนานาสังวาสแล้วจะผ่านไปใสีมาที่ไม่เป็นไร เหมือนคนนอกบ้านเขาก็ไปของเขา เราก็อยู่ของเรา ก็เป็นอย่างนั้น

ที่นี้พอลงกันหมดแล้วจากพระโอวาทพระพุทธเจ้า สำเร็จมรรคผลนิพพานก็มาก แล้วนิกายไหนที่นี้ เป็นอันเดียวกันเลย เห็นไหม ญัตติที่ไหน ไม่เห็นมีญัตติที่ไหน ความแตกร้าวนั้นแลเป็นภัย เมื่อความสามัคคีกลมกลืนกันแล้วไม่มีละนิกาย ทำให้เป็น นิกายก็คือความแตกร้าวกัน ความเห็นขัดแย้งต่อกัน เมื่อความเห็นลงกันแล้วเป็นอัน เดียวกันเลยทันที

เหมือนอวัยวะของเรา ตรงนั้นเจ็บ ตรงนี้ปวด เมื่อรักษาแล้วก็เป็นอวัยวะดี ด้วยกันทั้งร่างกายของเรานั้นแหละ จะไปหานิกายไหนในร่างกายของเรา นิกายนี้เจ็บ แข็ง นิกายนี้เจ็บขา นิกายนี้ปวดหัว นิกายนี้ปวดท้อง นิกายนี้ชี้แตก นิกายนี้ตดแตก ไม่ เห็นมี มีนิกายไหนบ้าง ก็มีนิกายอันเดียว ตดก็ตดไปซี กินยาแก้ตดแล้วมันก็หายเท่านั้น ละ เหมือนหลงตาบัวถ่ายเมื่อสองสามวัน มันฟาดเสียจนจะแตกนิกายเหมือนกันนะ เราก็ดี เราก็เอายามาประสาน เรียกว่ายา โอสถอันนี้

ธรรมโอสถก็ประสานได้อย่างนั้นเหมือนกัน จะมีเท่าไรก็ตาม ความสามัคคีกลม กลืนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันด้วยความรู้ความเห็นแล้ว ลงกันได้มนุษย์เรา ถ้าไม่มี ความรู้ความเห็นแตกแยกกันเท่านั้น ๆ เหมือนร่างกายของเราเมื่อเวลามันแตก สามัคคีกัน ตรงนั้นเจ็บ ตรงนี้ปวด เจ้าของก็ทุรนทุรายผู้รับผิดชอบ เข้าใจไหมละ เป็น อย่างนั้น เพราะฉะนั้นคำว่านิกายตั้งชื่อเอาเฉย ๆ ธรรมะไม่ได้สนใจ เราเรียนธรรมะเรา ก็ไม่สนใจ ขอให้ปฏิบัติดีเถิดว่าจั้นเลย เมื่อดีแล้วดีไปหมด ถ้าเลวแล้วเลวหมด เป็นเนื้อ ร้าย

สังขารร่างกายของเราในส่วนนั้นแต่ก่อนดี แต่เมื่อกลับเป็นเนื้อร้ายแล้วต้องตัด ออก ไม่ตัดออกอวัยวะส่วนใหญ่จะเสียตามไปหมดเลย ต้องได้ตัดออก นี่ก็เหมือนกัน ที่แยกกันออกก็เพราะส่วนดียังมีอยู่ จะทำส่วนดีให้เสีย เมื่อดีด้วยกัน เขียวยารักษาด้วย กันดีแล้ว เป็นอันเดียวกันเลยทันที เป็นอย่างนั้นนะ

ผมชื่นใจไปที่ไหนถ้าเห็นพระปฏิบัติด้วยกัน เราไปที่ไหนเข้าได้สนิททันที ไม่ได้ เข้าด้วยว่านิกายนั้นนิกายนี้ อย่าเอามายุ่ง ฟาดมันลงทะเลหนุน นิกายนิแกอะไร เรื่อง ความแตกร้าวมันถึงเป็นนิกายขึ้นมา ความดีนี้เป็นธรรม เข้ากันได้สนิท เอาตรงนี้นะ เราหาความดีด้วยกันอยู่แล้ว ถ้าต่างคนต่างดีเข้ากันได้ทันที ถ้าคนหนึ่งดีคนหนึ่งชั่ว เข้า กันไม่ได้เลย แล้วยแตกกันได้

เวลานี้พระกรรมฐานเราร้อยหรือลงมากนะเวลานี้ แล้วผมนี้รักสงวนมากทีเดียว ตรงไหนที่มีกรรมฐานผมจะสอดแทรกเข้าไปทุกแห่งทุกหน ให้อุบายวิธีการสั่งสอน ผิด ถูกชั่วดีประการใดแนะนำสั่งสอน ดูดว่ากล่าวกันในฐานะลูกศิษย์ตถาคต ด้วยความ เป็นธรรมด้วยกัน ผมไปหมดนะ ไปที่ไหนผมไปหมดถ้าดีนะ ถ้าไม่ดีอยู่ในวัดนี้ก็เชื่อ

ออกเลย แม้แต่อยู่ในวัดนี้ผมก็ขับพระไม่รู้ก็องค์ นับไม่ได้เลย มาแล้ว ๆ ให้เห็นไม่ได้ไล่
หนีทันทีเลย นั่นเห็นไหมล่ะ ถ้าดีมีเท่าไรอยู่ด้วยกันหมด ดีไม่เพื่อ ถ้าชั่วนี้นิดหน่อยก็
เริ่มเพื่อแล้ว ถ้ามากเท่าไรเลอะไปหมดเลย ถ้าดีไม่มีเพื่อ เป็นอย่างนั้น มันต่างกันตรงนี้
นะ พูดเท่านั้นละ เอ้า พวกกันกราบเสีย มีอะไร มาเยี่ยมเท่านั้นนะ ให้พากันตั้งอกตั้งใจ
ปฏิบัตินะ แล้วมีอะไรบ้างล่ะ

พ่อแม่ครูจารย์บอกว่าเกือบร้อยพรรษาแล้ว นิมนต์อยู่ให้ถึงร้อยพรรษาเลยคะ
ร้อยพรรษา เลยจากนั้นไปไม่ได้เธอ(เสียงหัวเราะ)

ดีคะ

มันต้องอย่างนั้นซิ เขาต่อมายาเปิดไว้เราก็ขัดผิงเลยซิ เลยร้อยพรรษาไม่ได้เ
รอกี่ว่าซี

อยู่ ๑๒๐ ปีเหมือนพระอานนท์

เลยพระอานนท์ไปได้ไหม (เสียงหัวเราะ) นี่เห็นไหมมันขัดกัน มันต้องอย่างนั้น
ซิ พูดที่ไรเปิดนี้ทุกที มันโมโห เราใส่เสียบ้าง เราจะอ่านนี้

คณะลูกศิษย์เขาวัดฉลาก จังหวัดชลบุรี ถวายทองคำจำนวน ๑ บาท เงินสด
จำนวน ๑๐,๓๗๗ บาท ตัวแลกเงิน ๕๐๐ บาท กรุณาอนุโมทนาทั่วหน้ากันนะ (สาธุ)
โนนท่านอยู่เมืองชลฯ ท่านยังอุตสาหมา เพราะเหตุไร ก็ท่านอยู่ในเมืองไทย เมืองไทย
เป็นเมืองที่จะต้องทะนุถนอมบำรุงด้วยกันทุกคน ใครอยู่ที่ไหนต้องมาช่วยกัน ถูกต้อง
แล้ว ที่ท่านมานี้เหมาะสมแล้วนะ

สรูปทองคำ ดอลลาร์ วันที่ ๒๙ เมื่อก่อนนี้ ทองคำได้ ๓ กิโล ๒๖ บาท ๒๘
สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๑,๖๗๗ ดอลล์ เมื่อก่อนได้เยอะนะดอลลาร์ นี้ละที่ได้เป็นประจำวัน
รวมทองคำทั้งหมดได้ ๒,๒๕๕ กิโลครึ่ง ยังขาดอยู่อีก ๑,๗๔๔ กิโลครึ่งจะครบจำนวน
๔ พันกิโล

ผ้าป่าที่วัดกลางโนนภู อ.พรรณานิคม จ.สกลนคร วันที่ ๒๙ คือเมื่อก่อนนี้ ทอง
คำได้ ๒ กิโล ๑๗ บาท ๔๑ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๑,๑๔๔ ดอลลาร์ เงินสดได้ ๘๔๑,
๔๘๐ บาท ทองคำผ้าป่าเพิ่มมาอีก ๒๐ บาท ก็เป็นทองคำ ๒ กิโล ๓๗ บาท ๔๑
สตางค์นะเมื่อก่อนนี้ อนุโมทนาคะ(สาธุ)

พี่น้องชาวหนองผือ ชาวบ้านกุดก้อม นี่เป็นญาติเป็นมิตรสาโลहितอันเดียวกัน มี
น้ำใจกว้างขวางต่อพุทธศาสนาเหมือนเดียวกันนะ เราได้เห็นทั้งสองบ้าน บ้านแรกคือ
หนองผือ พ่อแม่ครูจารย์มันไปอยู่นั้น ๖ ปี ท่านเหล่านี้สละเวลาเวลาชีวิตจิตใจต่อพุทธ
ศาสนาต่อวัดต่อวาทตลอดมา แล้วอันดับที่สองเวลาอาราธนาท่านมาบ้านกุดก้อมนี้ พระ
มาอยู่นั้นเป็นร้อย ๆ ท่านเหล่านี้เป็นผู้ดูแลตลอดไปเลย บ้านกุดก้อมทั้งบ้านเลย จน

กระทั่งท่านจากไป นี่ก็น้ำใจของพี่น้องชาวภูเก็ตก้อมและชาวหนองผือไม่ยิ่งหย่อนกว่ากัน ด้วยความตั้งหน้าตั้งตาเสียสละด้วยกันทุกคน เราจึงขอขอบคุณอนุโมทนาตลอดมาไม่เคยถอนนะ

หลวงปู่เขียน บ้านโพน อ.คำม่วง จ.กาฬสินธุ์ ถวายทองคำเป็นทองแท่งน้ำหนัก ๑๒๔ บาท มั่น ๒ กิโลกว่าหรือไง เอ้า พุดทีละปาก มีสองหู ฟังไม่ได้ศัพท์ได้แสง เอ้า พุดออกมา (เกือบ ๒ กิโล) เออ เอาละเข้าใจ ปากเดียวหูเดียวฟังกันชัด นีหูเดียวพาดทั้งศาลา เลยไม่ทราบพุดอะไรต่ออะไร ได้เกือบ ๒ กิโลนะนี่ ทองคำแท่งได้ ๑๒๔ บาท ทองรูปพรรณ ๙ บาท ๓ สลึง (๓ สลึงครึ่งครึ่ง) อ้อ ๓ สลึงครึ่ง มั่นก็ถุกนะนี่ มั่นเขียนไว้ครึ่ง ๆ กลาง ๆ เราก็เลยอ่านครึ่ง ๆ กลาง ๆ แล้วดอลลาร์ได้ ๑๐๘ ดอลลาร์ เงินบาทได้ ๑ แสนบาทพอดี ดอลลาร์สิงคโปร์จำนวน ๒ ดอลลาร์ ขอขอบคุณอนุโมทนาด้วยพร้อมหน้ากันนะ(สาธุ)

หลวงปู่ค่า งานนี้เป็นวันเกิดของหลวงปู่ค่า ลูกศิษย์ลูกหาก็เลยมาเห็ดบุญวันเกิด เออ ดีแล้ว บอกให้เพื่อนไปเกิดอีก เอามาอีก(เสียงหัวเราะ) อ้าว ต้องอย่างนั้นซี มันถึงถูก ใช้ใหม่ เกิดอีก มาอีก เรายังไม่ตายเรายังจะรับอีกอยู่ที่นี่ รับจนวันตายนูนนะ อู๊ย สนุกดีนะ

กระผมมาจากสถานสงเคราะห์เด็กบ้านแสงตะวัน ตอนนี้มีเด็กเร่ร้อนมาก เขาเร่ร้อนมาได้ก็ไล่เขาเร่ร้อนกลับไปซี ยากอะไร อย่างนั้นก็มาปรึกษาเรา ไม่เอาไม่รับฟัง เท่านั้นละไป ซี้เกียจยุ่งนะซี้หมูซี้หมากก็มาปรึกษาหาเรา เออะอะมาหาเรา เดี่ยวพวกชาวบ้านแถวนี่จะนอนใจนะ เออะอะพอจะทำอะไรต้องวิ่งเข้ามาหาเรา ให้เราช่วยทุกอย่าง นีพวกนั้นนอนใจแล้ว เราไม่ได้ช่วยอย่างเดียว ฟินิจพิจารณาตลอดทั่วถึงด้วยเหตุผลทั้งนั้น ไม่นอนใจนะ ใครเออะอะอะไรวิ่งเข้ามาหาเรา ให้พระนี่เป็นภาระรับ เช่นเลี้ยงผู้เลี้ยงคนอะไร ไม่เอา ตัดทันทีเลยเรา อันไหนไม่มีเหตุผล หรืออะไรที่จะเป็นความกระทบกระเทือนย้อนหลังไปหาพวกที่มาขอ นั้น จะเกิดความเสียหาย ตัดทันทีไม่เสริมว่างั้นเลย เท่านั้นแหละ ที่เหล่านนั้นก็เราให้ แล้วแถวนี่เราซื้อไว้นะ ยังเป็นแถว ค่อย ๆ ให้ไปเรื่อย ให้สาธารณะประโยชน์ก็มี เอกชนก็มี แล้วแต่ความจำเป็นมากน้อย เราซื้อมาไว้ ๆ อย่างงั้นแหละทั่วไปหมดนะ ไม่ใช่บ่อย ๆ

อย่างถนนที่กว้าง ๆ มานี้มาจากไหนใครรู้เมื่อไร รู้ซื้อทั้งสองที่เอาไว้อยู่เลย ทะลุตั้งแต่หมู่บ้าน เป็นดงมาแต่ก่อน เราซื้อทะลุมาหมดเลย สวนไหนไรใดราคาเท่าไร เราจ่ายปั้ง ๆ ออกทะลุมานี้จนกระทั่งมาถึงนี้ กว้าง ๆ นี้เป็นใครซื้อไว้ไม่รู้นะ เราทั้งนั้นนะซื้อเอาไว้ แล้วที่ว่าง ๆ สองข้างทางก็เหมือนกันอีก นั้นเราก็ซื้อเอาไว้ แล้วการซื้อนี้ก็ซื้อด้วยความเมตตาด้วย เขาจนตรอกจนมุมวิ่งมาหาเรา เขาอยากจะทำด้วยด้วยความจำเป็น

อย่างนั้น ๆ เราพิจารณาเหตุผลแล้ว เราซื้อ ๆ ด้วยความเมตตา แพงกว่าปกติธรรมดา
 ทั่ว ๆ ไปหมด ที่เราซื้อเราซื้ออย่างนั้นนะ ซื้อก็ซื้อด้วยความเมตตาแล้วก็จะให้ด้วยความ
 เมตตาอีก เป็นชั้น ๆ อย่างนั้น ใครไม่รู้เฉย ๆ เวลาโอกาสเรื่องมันไปสัมผัสเราก็นำออก
 มาพูดให้ฟัง ปกติเราก็ไม่พูด เพราะเราเคยทำอยู่แล้วจนชินว่ามันเออะ ช่วยโลกช่วย
 อย่างนั้นนะ

ที่สองฟากทางที่โล่ง ๆ อย่างนั้นเราซื้อไว้ ๆ นะนั่น เมื่อมีเหตุจำเป็นที่ควรจะยกให้
 ตรงไหน ๆ เราให้ ๆ ไปเรื่อย ๆ เอกชนก็มีเวลาจำเป็นก็ให้ เอกชนก็มีมนุษย์นี่วะ ส่วนรวม
 ก็มนุษย์ เราให้อย่างนั้นละ ให้ไปเรื่อย ๆ ตั้งแต่บ้านตาดมานี้ ทางกว้างขวางมากมายมา
 นี้เราซื้อไว้ทั้งหมดเลย ซื้อตลอดออกมาเลยนะ เป็นดงแต่ก่อน ทางเพียงพอไปได้เท่า
 นั้น ล้อเกวียนหลักกันก็ไม่ได้ คับแคบขนาดนั้น เราซื้อเบิกออกหมดเลย จนกระทั่งทุก
 วันนี่ ใครก็ไม่รู้ว่าถนนหนทางนี้กว้างขวาง ๆ พ่อใหญ่มันซื้อจนจะตายไม่เห็นถามหา
 บ้าง มันโมโห เราก็อยกตัวเราเป็นพ่อใหญ่บ้างชีวะ (หัวเราะ) เข้าใจหรือให้เขาได้รู้ ถ้า
 ใหญ่แล้วเขาก็รู้ใช้ไหม ถ้าเล็ก ๆ เขาไม่รู้ ตัวใหญ่เขาก็รู้

อย่างนั้นละทำประโยชน์ให้โลก น้อยเมื่อไร ไปที่ไหนเห็นแต่รอยมือของเราที่
 สร้างให้ ๆ เป็นแถวยาวเหยียดไปเลย ไปที่ไหนเหมือนกันหมด ของเล่นเมื่อไรเราทำ
 ประโยชน์ให้โลก เราจึงกล้าพูดได้เลยว่า เอ้า ใครเก่งกว่าเรา ที่ช่วยสงเคราะห์โลกนี้ เอ้า
 แข่งไปเลยเราบอกกัน ถ้าไม่เก่งอย่าแข่ง เดี่ยวถูกศอกงัดเอานะ เข้าใจไหม งัดนี้หงาย
 มั่นหงายหมาละชิ คือมาไม่ระวังงัดเอานี้ เข้าใจไหม มีแต่จะแข่งทำเดี่ยว เขาสูงกว่าเรา
 อาจมีนี่นะ อันสูงกว่าละมันจะงัด

นี่เราพูดถึงเรื่องช่วยโลก เราช่วยมาขนาดนั้นนะ ไม่ใช่เล่น ๆ ไปที่ไหนเห็นหมด
 โถ มากจริง ๆ นะ ก็คิดดูซิว่าเงินตั้งแต่มาสร้างวัดป่าบ้านตาด เรามีเงินอะไรติดตัวเราสัก
 สตางค์ เราไม่เคยได้สั่งใครไปซื้อของมาให้เรา อันนี้ ๕ สตางค์ อันนี้ ๕ บาท ไปซื้อของ
 มาให้หลวงตาบ้วนหน่อย ไม่เห็นมีนะ มันลั่นเหลืออยู่จะมีใจเห็นไหม ข้าวจะกินให้ตายก็
 ตาย จะซื้อมาหาอะไรอีก ได้มาก็ออกละที่นี้ มีเท่าไรออกตลอดมาจนกระทั่งปานนี้ ได้
 ๔๕ ปีตั้งแต่มาสร้างวัดนี้ละ เงินประชาชนพี่น้องชาวไทยเรามาบริจาคนี้ไปไหน ออกทั่ว
 โลกดินแดนไม่ได้มาหาเรานะ เป็นอย่างนั้นนะ เพราะฉะนั้นมันถึงมีอยู่ทุกแห่งทุกหน
 เพราะเงินทองข้าวของพี่น้องชาวไทยเรามาบริจาค

ออกทุกภาคนะ ไม่ใช่ภาคเดียว ออกหมดทุกภาค เป็นแต่เพียงว่าน้อยมากต่าง
 กันเท่านั้นเอง เราช่วยตลอดมาด้วยน้ำใจที่มีเมตตาเต็มหัวใจนี้ จึงพูดได้ละซิว่า เอา
 การเสียสละถ้าใครเก่งกว่าเรา เอ้าแข่งเลยว้างั้น ถ้าไม่เก่งอย่าแข่งเดี๋ยวถูกศอกงัด หงาย
 หมาไปไม่บอก อย่าว่าไม่บอกนะ เราบอกอีกด้วย เราเตือน บางทีมันถูกจริง ๆ เดี่ยว

หงายหมาไปไม่รู้ตัว เราตื่นแล้วยังหงายหมายู้งี้เอา ฟาดมันหมดทั้งโคตรให้หงาย
ไปด้วยกันหมดนะ เรากี่วันก็ตื่นแล้วมันยังไม่ฟัง ยังทะเล่เข้ามาถึงัดเอาชิ เข้าใจ
(หัวเราะ) ก็อย่างงั้นชิ โถ พุดได้ทุกแบบ (หัวเราะ) เข้าใจ พุดได้ทุกแบบ(หัวเราะ)
หูต้องเตรียมทุกแบบมานะ หูไม่เตรียมไม่ได้นะไม่ทันกัน เพราะพุดนี้ออกได้ทุกแบบ
เลย

อ้าว พุดจริงๆ นะเราก็ไม่เคยคาดเคยฝันว่าหัวใจนี้จะกระจ่างแจ้ง ครอบแดน
โลกธาตุ ฟังชิณะ มันเป็นอยู่อย่างนี้ แล้วจะติดจะช่องที่ตรงไหน มาปั๊บทันทีเลย ๆ นั้น
เป็นอย่างงั้นนะ แล้วแต่เหตุการณ์ของมันที่จะเข้ามาเล็กน้อย สมควรจะออกเต็มเหนี่ยว
ฟุ้งทันทันทีเลย ถ้าไม่สมควรตั้งก็ไม่ออก เจย เป็นอย่างนั้นละธรรมชาติ ไม่เหมือนโลกนะ
ความพอเหมาะพอดีอยู่กับธรรมทั้งนั้น สมควรจะออกมากน้อยก็เรียกว่าสมควร ฟังชิ
ถ้าไม่สมควรไม่ออก ต่อไปนี้จะให้พร

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทันท่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd